

Kinek van beleszólása egy párkapcsolatba?

2013.11.11.

Utolsó frissítés 2013.11.11.

Egy párkapcsolatba két embernek van beleszólása! – Szabad-e a szerelem?

Bizonyára mindenkivel előfordult már élete során, hogy barátai, szülei, ismerősei megpróbálták beleavatkozni abba, hogy kivel jár. Érdekes módon a kívülállók mindig pontosan tudják, hogy mit kellene tennünk, és ha kérjük, ha nem kinyilvánítják véleményüket választottunkról, és arról, hogy mi lenne jó nekünk. Évek óta azt vallom, hogy két ember kapcsolatát csak az a két ember tudja megítélni, aki abban benne van. Bors Mari Mira írása remekül alátámasztja ezt a megállapítást, ebből a cikkből kiderül, hogy nem érdemes senkire sem hallgatni, csak saját magunkra. Ne engedjünk senkit beleszólni párkapcsolatunkba, és abba, hogy kit választunk.

“Tudom, egy láthatatlan háló összeköt bennünket, valamennyiünket, sőt valószínűleg sok-sok láthatatlan szállal is kapcsolódunk egymáshoz és minden és mindenki máshoz… De abba ki szólhat bele és miért, hogy kivel akarunk együtt élni-halni-hálni….

Nem szeretem a kihívó dolgokat! Én se vonulok fel csak azért, mert évek óta a koromnál sokkal fiatalabb fiúkat, férfiakat vonzok be az életembe. De könyvet azt írok róla, meg cikkeket is, hogy valahogy belülről is látva lássanak, ne csak a külsőnk után ítéljenek meg….

Mert jól csak a szívével lát az ember….

Hogy az adást lélekkel vegyék, hogy a kérdést a lélek felől közelítsem meg….

Tehát nem a látszattól, hanem belülről, a belső igazságból és valóságból.

Az előítéletek és minősítések elködösítik előttünk az életet… Bezárnak, és akkor benyitunk a gyerekünk szobájába, ha fent van nála valaki, konyhakéssel fenyegetünk meg embereket, lekurvázzuk azokat, akik elválnak és újabb társat keresnek, pletykálkodunk azokról, akik látvány szinten vagy az úgynevezett józan észnek ellentmondó párok, társak….

Megvetjük őket, kinevetjük őket, köpünk utánuk az utcán egyet vagy többet….

Közben pedig a pár tagjai sérülnek, fáj nekik, félnek kimenni az utcára, hogy mi lesz, cserélgetik a párjaikat, mert már abban se biztosak, hogy egymást igazán elfogadják-e….

Tele vagyunk és vannak szorongással és gátlással azok, akik nem a hagyományos zsidó-keresztény kultúrának megfelelő párkapcsolatban vagy szexualitásban élnek….

Pedig, kinek mi köze mindehhez?

Hogyan ítélhet ember embert, amikor nem ismeri belülről az indítékait, amikor messzire ellöki magától mindazt, ami szokatlan, ami nem fér bele a fejébe, de híresen prűd népünk fiai és lányai vajon hányszor álmodnak vagy gondolnak arra, mi lenne, ha….

A kihívást nem szeretem, azt ami ostobán kihívja maga ellen a sorsot és az embereket… De az ünnepnek mégis csak van létjogosultsága, mert azt üzeni: vállaljuk és felvállaljuk magunkat olyannak, amilyenek vagyunk, és megmutatjuk, hogy így is lehet élni, és halni és halni….

Csak minek ide a csinnadratta, a rikító színes kavalkád, a polgárpukkasztó agresszió?

Ha el akarjuk fogadtatni a MÁSSÁGot másokkal, akkor ezt sokkal nagyobb csendben kellene tennünk, hogy valóban megértsenek és elfogadjanak bennünket….

Mert ugyan kinek mi köze hozzá…? De azért az sokkal jobb lenne mindenkinek, ha bátran mehetnénk kézen fogva az utcán, akármennyire is mások vagyunk, mint mások….

Bár tudjuk, hogy mindenki MÁS….

És mert egész egyszerűen, az ember szereti megfogni annak a kezét, akit szeret. Az utcán is….

És szeret közben együtt mosolyogni másokra és az egész világra.

Mert belülről minden rendben van, akkor meg?

Kinek mi köze hozzá?”

Bors Mari Mira